

управління характерний тим, що управління здійснюється з метою отримання якнайкращого (екстремального) значення деякої величини, що оцінює кінцевий результат управління.

Література.

1. Шинкарук, Л. В. Макроекономічні передумови та перебіг економічної кризи в Україні [Текст] / Л. В. Шинкарук // Економічна теорія. – 2015. – № 2. – С. 48-52.

2. Максимов, Ю. М. Устойчивое развитие социально-экономических систем на основе инновационных преобразований: основные определения [Текст] / Ю. М. Максимов, С. Н. Митяков // Инновации. – 2010. – № 1. – С. 54-57.

3. Ваниева, Э. А. Факторы, влияющие на экономическую устойчивость строительных предприятий [Текст] / Э. А. Ваниева // Економіка: проблеми теорії та практики. – Т. III. – Дн-ськ: ДНУ, 2006. – С. 715-721.

ДЕРЖАВНІ ЗАСАДИ УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ НА ПРИКЛАДІ АПК

*Сержанов В. В., к. е. н., доцент
ДВНЗ «Ужгородський національний університет»,
м. Ужгород, Україна*

Проблемою сучасного етапу розвитку економіки в будь-якому секторі є відсутність діючого організаційно-економічного механізму управління інвестиціями. Невирішеними питаннями залишаються незадовільна взаємодія наукових і виробничих підприємств та установ, недостатня визначеність в оформленні інноваційних проектів та їх реалізації.

Управління інвестиціями припускає використання методів державного регулювання інвестиційної діяльності, до яких належать:

- бюджетне фінансування стратегічно важливих проектів;
- конкурсно-контрактна система інвестиційного проектування;
- раціональна амортизаційна політика;
- оподаткування інвестицій;
- страхування інвестицій;
- фінансова допомога [4, с. 57].

В усьому світі інвестиційна діяльність розглядається як одна з головних умов модернізації економіки. Традиційні галузі, виробництва багато в чому вичерпали можливості як екстенсивного, так і інтенсивного розвитку. Тому, в більшості розвинутих країн завдяки інвестиціям, розвиваються ті галузі, які активно використовують новітні технології. Так, у Німеччині майже 100 % приросту ВВП здійснюється за рахунок використання результатів наукових досліджень і інновацій.

Наприклад, у США реалізується ефективна інвестиційна програма - «Інноваційна діяльність малих підприємств», за допомогою якої за 20 років державою на кожний вкладений долар було повернуто 8 доларів. За умовами цієї програми інвестиції надають саме малим підприємствам, щоб вони шукали новітні розробки в університетах. При цьому університет не може отримати кошти на проведення науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт (НДДКР), якщо підприємство не готове впроваджувати результати цих досліджень у промислове виробництво. Підприємство, в свою чергу, не може брати участь у цій інвестиційній програмі, якщо не знайде університет, у якого придбає технологію для освоєння.

Таким простим способом забезпечується розвиток і виробництва, і наукових лабораторій. Роль держави в цьому процесі зводиться до створення умов ефективної взаємодії науки і виробництва.

В Україні, на відміну, від більшості країн світу перевага віддається бюджетному фінансуванню наукових досліджень і розробок, як на загальнодержавному, так і на регіональному рівнях, хоча її науковий і інноваційний потенціал перевершує аналогічний потенціал багатьох західних країн.

Для прикладу візьмемо агропромисловий комплекс, за різними експертними оцінками, інноваційний потенціал вітчизняного АПК використовується тільки на 4-7 %. В той же час інноваційний потенціал агропромислового комплексу в США оцінюється в 50 %. На жаль темпи інвестиційного забезпечення у вітчизняному агропромисловому комплексі не можна вважати задовільними. Адже відставання України від розвинутих країн світу по технологічному рівню, технічному потенціалу агропромислового виробництва настільки велике, що вимагає вживання заходів державного значення.

Результативність інвестиційної діяльності на розвиток і ефективність будь-якої галузі міг би бути більш вагомим, якби

вдалося вирішити певну кількість питань. До переліку проблемних питань належать:

- нерозвиненість законодавчої бази, що регламентує і стимулює інвестиційно-інноваційну діяльність;
- дефіцит фахівців в галузі інвестиційно-інноваційного менеджменту, які знають специфіку окремої галузі;
- інерційність у сприйнятті нововведень у багатьох керівників;
- обмеженість і нераціональність розподілу бюджетних ресурсів на інновації;
- відсутність механізмів управління інвестиційно-інноваційними процесами;
- відсутність зацікавленості у органах влади всіх рівнів до створення галузевих фондів до і інновацій шляхом залучення приватних інвестицій і організації позабюджетних венчурних фондів;
- неефективне регулювання процесів ліцензування і охорони інтелектуальної власності;
- нерозвиненість інфраструктури інноваційної діяльності, тощо [2, с. 120].

У формуванні інвестиційно-інноваційної економіки вирішальна роль повинна належати державі, тому що ця діяльність пов'язана з великими витратами, а найчастіше і з ризиком. При цьому держава не тільки фінансує нововведення, але і вирішує такі завдання як:

- визначення пріоритетів в інвестиційно-інноваційній сфері;
- планування в інвестиційно-інноваційній сфері;
- створення механізмів самоорганізації в інвестиційно-інноваційній сфері;
- заохочення участі великого капіталу в інвестиційно-інноваційних проектах;
- проведення експертизи і аналізу інноваційних проектів.

Крім того, найважливішою функцією держави є економічне регулювання інвестиційно-інноваційних процесів за допомогою розробленої регіональної політики. В основі цієї програми лежать:

- розроблені інвестиційно-інноваційні прогнози;
- перелік основних напрямків освоєння науково-технічних досягнень у галузях коротко-, середньо-, і довгострокову перспективу;
- створення раціональної інноваційної інфраструктури, представленої різними формуваннями: науковими, науково-

технічними центрами, технопарками і системами спеціалізованих структур по виробництву наукомісткої продукції;

- розвиток підприємництва;
- формування джерел фінансування діяльності на основі комерціалізації науки, використання коштів бюджету, підприємств, комерційних банків, страхових організацій, тощо [5, с. 46].

У сучасних нестабільних економічних умовах, при хронічній неплатоспроможності значної частини господарств, саме держава повинне сприяти підвищенню інвестиційно-інноваційної активності для відновлення матеріально-технічної бази галузі, сприяти розвитку інноваційного менеджменту, сприяти формуванню банків інвестиційно-інноваційних проектів.

Необхідно створювати спеціалізовані інвестиційно-інноваційні фонд, внести для його фінансових коштів пільгове оподаткування, щоб концентрувати ресурси і спрямовувати їх на інвестиційну і наукову діяльність.

Література.

1. Анфиногентова Л., Крылатых Э. Стратегия развития АПК с учетом инновационных факторов / А. Афиногентова, Э. Крылатых // Экономика и управление в АПК. - 2005. - № 10. - С. 5.
2. Глущенко И.И. Система стратегического управления инновационной деятельностью. - ТОО НПЦ Крылья, 2006. - 356 с. - С. 119-121.
3. Лупенко Ю.О. Інноваційне забезпечення розвитку сільського господарства України: проблеми та перспективи /Лупенко Ю.О., Малік М.Й., Шпикуляк О.Г. та ін. - К.: ННЦ ІАЕ, 2014. - 514 с.
4. Плотников А.Н. Логистическое управление инвестициями в инновации. - Саратов, 2001. - 128 с. - С. 56-58.
5. Эльбанян Г.С. Инновационно-инвестиционные механизмы развития регионального АПК // Экономика России : XXI век : Всероссийский сборник научных трудов / Под общей ред. проф. О.И. Кирикова. - Выпуск 2. - Воронеж: Воронежский госпедуниверситет, 2005. - 120 с. - С. 45-50.